

Arrest

**nr. 120 900 van 18 maart 2014
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II DE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 17 december 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 28 oktober 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat E. MATERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 15 mei 2013 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap. Op 28 oktober 2013 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) .

Dat is de bestreden beslissing:

“De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

-Berichten, gesprekken, gemiste oproepen,...: Er worden chatberichten, dd. 14.01.2013 tot en met 04.04.2013 voorgelegd. Deze data zijn te recent om als voldoende bewijs van de stabiele en duurzame relatie te dienen. Immers, er wordt niet aangetoond dat betrokkenen elkaar tenminste twee jaar kennen en elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,20 van de wet van 15.12.1980 Regelmatig verblijf in België verstreken...”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een eerste middel aan:

“Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (formele motivering van de bestuurshandelingen). Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. De verwerende partij heeft de aanvraag tot gezinshereniging van verzoekende partij geweigerd omdat betrokkenen niet zou kunnen aantonen dat zij elkaar reeds twee jaar kennen voor deze aanvraag, elkaar drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen. De verwerende partij becommentarieert haar beslissing als volgt: (...). Artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 luidt: (...). Volgens artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 moet de bestreden beslissing motieven bevatten die in feite en juridisch aanvaardbaar zijn. De beslissing moet verwijzen naar de juridische motivering waarop de beslissing steunt. De feitelijke motieven zijn onderworpen aan de concrete omstandigheden waarop de bevoegdheid zich baseert om een dergelijke beslissing te nemen. De «ratio legis» van de wet van 29 juli 1991 is dat de verwerende partij de beslissing afdoende motiveert zodat de geadresseerde van de beslissing deze in rechte en in feite kan begrijpen. De bestreden beslissing handelt voortdurend over 'vereiste voorwaarden' of 'hierboven vermelde criteria'. Nergens wordt in bovenstaande beslissing verwezen naar een wetsartikel waaraan deze 'voorwaarden' dienden te worden voldaan. Verzoekende partij begrijpt dan ook niet op wat de thans bestreden beslissing gebaseerd is. Verzoekende partij kan op geen enkele manier na gaan naar welk artikel in de vreemdelingenwet verwerende partij verwijst. Bovendien is de bestreden beslissing een standaardmotivering en toont deze geenszins aan dat er rekening gehouden werd met de specifieke elementen van verzoekende partij zelf. Er kan in de beslissing geen enkele materiële of formele motivering teruggevonden worden waarin zou blijken dat dit wel het geval zou zijn. Er wordt door de verwerende partij op geen enkele manier uiteengezet op welke juridische feiten de thans bestreden beslissing genomen werd. Nergens in de beslissing valt te lezen over welke 'criteria' het gaat. Hoe kan de verzoekende partij dan überhaupt weten aan welke specifieke voorwaarden zij dient te voldoen? Op geen enkele manier wordt er door de verwerende partij in rechte formeel gemotiveerd waarom de neergelegde documenten van de verzoekende partij niet zouden volstaan. Omwille van bovenstaande redenen heeft de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden.”

2.2. De verwerende partij repliceert in de nota:

“(…) Verzoekster stelt dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is omdat de juridische bepaling waaruit de voorwaarden voor gezinshereniging voortvloeien niet letterlijk wordt vermeld in de bestreden beslissing. Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster geen belang heeft bij huidig argument, aangezien de juiste wetsbepaling, namelijk artikel 40bis Vreemdelingenwet, vermeld werd in de bijlage 19ter, waarbij verzoekster een aanvraag indiende tot gezinshereniging, als partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap. Verzoekster wist bijgevolg in toepassing van welke wetsbepaling haar aanvraag werd ingediend. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de inhoud van artikel 40bis Vreemdelingenwet, meer bepaald naar de verplichting om

het bestaan van een duurzame en stabiele relatie van ten minste 2 jaar met haar partner, of van ten minste één jaar ononderbroken samenwoning voor het indienen van de aanvraag, of een gemeenschappelijk kind. In de bestreden beslissing worden de feitelijke gegevens vermeld waarop de beslissing is gesteund. Verzoekster legde volgende documenten voor als bewijs van de duurzame en stabiele relatie: berichten, gesprekken, gemiste oproepen, chatberichten dd. 14 januari 2013 tot 4 april 2013, terwijl de aanvraag op 15 mei 2013 werd ingediend. Uit deze bewijsstukken kan een relatie van 2 jaar niet worden afgeleid. Verzoekster toonde niet aan een duurzame en stabiele relatie te hebben met de Belgische onderdaan. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief, op grond waarvan de beslissing is genomen, wordt aangegeven (...)."

2.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De verwerende partij betwist niet dat de bestreden beslissing geen bepaling bevat uit de vreemdelingenwet die eraan ten grondslag ligt. Zij stelt in de nota dat uit de bijlage 19ter van 15 mei 2013 blijkt dat de beslissing werd genomen in toepassing van artikel 40bis van de vreemdelingenwet, *"meer bepaald naar de verplichting om het bestaan van een duurzame en stabiele relatie van ten minste 2 jaar met haar partner"* aan te tonen.

De bijlage 19ter van 15 mei 2013 vermeldt: *"ingediend in toepassing van artikel 40bis of 40ter"* met verwijzing naar voetnoot nr. 1 dat stelt *"De onnodige vermelding doorhalen"*.

Uit de bijlage 19ter blijkt niet dat de onnodige vermelding, zijnde de rechtsgrond 40bis of 40ter van de vreemdelingenwet, werd doorgehaald. Bovendien bevat artikel 40bis van de vreemdelingenwet geen voorwaarde *"om het bestaan van een duurzame en stabiele relatie"* van ten minste 2 jaar met haar partner aan te tonen.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt:

"De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen."

Uit voorgaande volgt dat in de bestreden beslissing niet de rechtsgrond wordt aangegeven die eraan ten grondslag ligt.

Verzoekster maakt met het betoog: *"De bestreden beslissing handelt voortdurend over 'vereiste voorwaarden' of 'hierboven vermelde criteria'. Nergens wordt in bovenstaande beslissing verwezen naar een wetsartikel waaraan deze 'voorwaarden' dienden te worden voldaan. Verzoekende partij begrijpt dan ook niet op wat de thans bestreden beslissing gebaseerd is. Verzoekende partij kan op geen enkele manier na gaan naar welk artikel in de vreemdelingenwet verwerende partij verwijst"* aannemelijk dat de bestreden beslissing in de aangegeven mate een schending inhoudt van de uitdrukkelijke motiveringsplicht.

Het middel is gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 28 oktober 2013 wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC